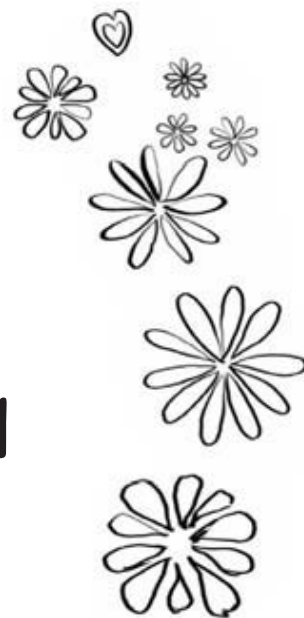


1.

КАКО ДА БУДЕШ ИСТРАЈАН



Ово је прича о томе како ми се испунила давнашња жеља. Жеља коју ја, Самер Холи Лав, чувам у срцу читавог живота – у ствари, откад знам за себе.

То је такође прича о томе како моја старија сестра, Ејприл Лидија Лав, својим тотално уврнутим и невероватно срамним понашањем умало није упропастила моју жељу – толико да сам скоро пожелела да је никада нисам ни зажелела. Више о томе касније.

ПРИЧАЈ ДАЉЕ!





Све је почело онда када сам схватила да ЧЕЗНЕМ за својом ЛИЧНОМ КУЦОМ коју бих волела и чувала заувек, у добру и у злу. И верујте ми, свакоме ко је хтео да ме саслуша причала сам о томе, милион пута. Али дуго ми се чинило да ме ама БАШ НИКО не слуша.



КАО ШТО
ТИ САД
МЕНЕ НЕ
СЛУШАШ?

Схватила сам нешто стварно необично: људи не желе да те саслушају само онда када треба нешто битно да им кажеш, као на пример колико чезнеш за својом личном КУЦОМ! Ево примера: када год бих гњавила маму у вези са куцом, по

ко зна који пут, она ме никада не би слушала и увек би рекла нешто као: „Хммм, можда. Питај ме то поново када не будем возила у рикверц и покушавала да се упаркирам на невероватно тесно паркинг место.“

С друге стране, сваки пут када треба да јој кажем ствари које бих радије прећутала, као на пример: „Мислим да сам поново добила казнени домаћи задатак“, она би увек била на правој таласној дужини и чула би ме САСВИМ ЈАСНО И ГЛАСНО.

**СЕСТРО, АЛА СИ
ТИ ОПШИРНА!**



Ипак, морам да кажем да сам ја живи доказ колико се исплати бити ИСТРАЈАН, како би рекла Моли Кук, моја најбоља другарица. (Моли сјајно барата дугачким речима, а увек ти их и објасни, тако да можеш онако НОН-ШАЛАНТНО да их употребиш у разговору и импресионираш људе онда када то нимало не очекују.)

Дакле, након што сам невероватно дуго била упорна у вези са



куцама, добила сам шансу да будем још упорнија када је дечак из мог разреда који се зове Френк (и који је углавном океј, све док не седиш поред њега на крају недеље будући да мења чарапе само понедељком а оне почињу да се 'чују' средом после подне) рекао да се његова лабрадорка (која је имала смешно име, Ђуфтица) ОКУЦИЛА.



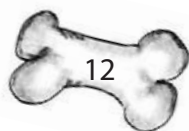
**НАПОКОН! МИСЛИЛА
САМ ДА НИКАДА НЕЋЕШ
СТИЋИ ДОВДЕ...**

Донео је фотографије у школу. Куце су биле ПРЕСЛАТКЕ!

**АХ, НЕМОЈ,
ПОСТИДЕЋУ СЕ!**

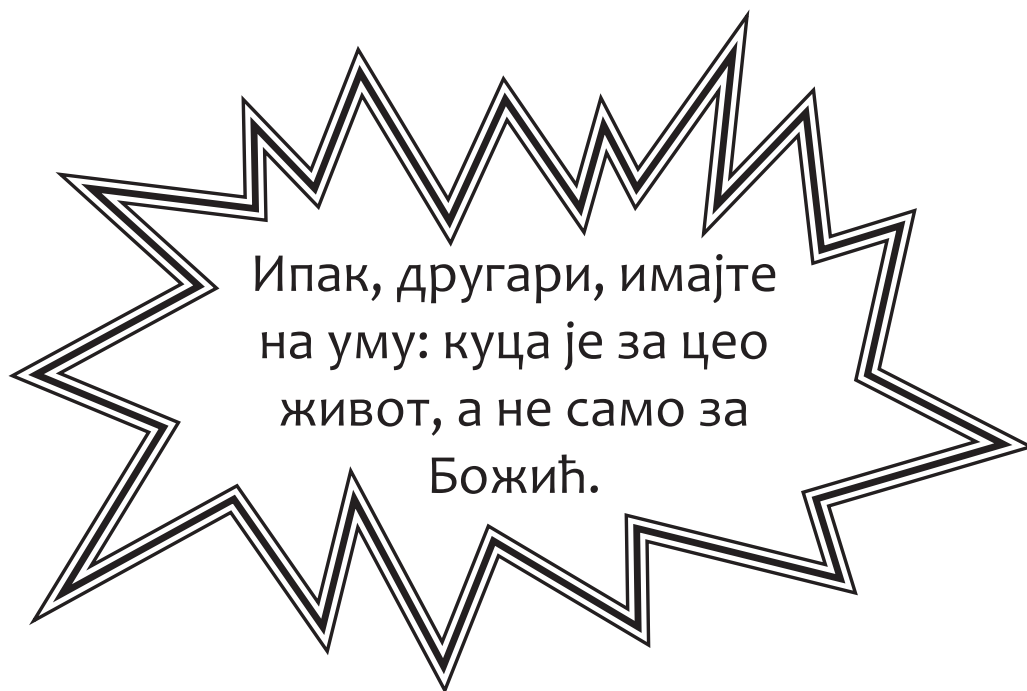


Господин Елцин је чак дозволио Френку да стане испред разреда и исприча нам како су се куце окуциле и како је читаве ноћи остао будан да би седео поред њих и гледао их. Онда је Френк уозбиљио глас, као што то раде они људи на радију када желе нешто да изрекламирају, и рекао:



Свакој куци потребан је пристојан дом. Зато, ако сте заинтересовани, слободно ме контактирајте како бисмо уговорили састанак.






Било је скроз шашаво што је то рекао будући да је управо прошао Ускрс. Ја сам чак још имала тајно складиште оних чоколадних мини ускршњих јаја на скривеном месту испод кревета, поред кутије за Клуб славних личности и моје батеријске лампе.

Тада је господин Елџин рекао: „Хвала ти, Френк, лепо си то испричао. Сада се врати на своје место, молим те.“ И Френк је тако и урадио.

Након тога уопште нисам могла да се усредсредим на часове. Само сам гледала на сат, који је дефинитивно куцао много спорије него



онај код куће, и помислила да ће казаљка на сату брже откуцавати и да ће време паузе за ручак брже доћи ако будем довољно снажно размишљала о томе.

То није успевало, али најзад се огласило звоно за крај часа и сви смо .....> одзужали ка игралишту. Ја бих обично отишла право до угла и играли бисмо се нашег Клуба славних личности, али данас сам морала да имам *врло важан састанак* са Френком како бих продискутовала о *ситуацији са куцама*. Због тога сам брже-боље одјурила ка Френку.

Френк је, као и обично, јурцао за лоптом. Рекла сам му: „Френк, што се тиче оних куца...“ али он ме није чуо.

Искрено, понекад помислим да сам **НЕ-ВИДЉИВА**. Зато сам се, захваљујући изванредном раду ногу, бацила право пред њега, отела му лопту и вешто је додала једном од његових смрдуцкавих другара.

„Ало“, рече Френк.

„Ја сам Самер“, рекла сам и прекрстила руке, као мама када жели да изгледа озбиљно.

„Шта је?“ рече Френк. Дечаци су понекад најгори од све деце. Покушала сам поново да га питам за куце.

„Рекла сам, што се тиче оних куца...“



„Не, ниси то рекла“, рече Френк. „Рекла си, Ја сам Самер.“

У ПРАВУ ЈЕ,
ТО СИ РЕКЛА!



Намрштила сам се и прилично драматично уздахнула, а затим рекла: „Тако се зovem.“

„О чему ти то причаш?“ питао је Френк.

Тада сам схватила да морам да употребим онај најстрожи мамин тон гласа како би Френк обратио пажњу на мене. „Желим да разговарам са тобом о куцама, Гритеру.“

„Мораћеш да закажеш састанак“, узврати он сав пун себе и покуша да прође поред мене, назад ка својим смрдуцкавим другарима који су играли фудбал.

„Управо сам га заказала“, кажем ја. *Ово значи бити стварно упоран*, помислих.

Френк уздахну и рече: „Дођи после пет – али моја мама каже да свако ко је заинтересован за куце мора да има родитељски пристанак.“

Ја нисам била сасвим сигурна шта значи *родитељски пристанак*, али сам помислила да је то нешто што има везе са родитељима и да

највероватније могу да набавим шта год пожелим, сада кад сам се овако заинатила.

„Океј“, кажем ја, и склоним се у страну како би Френк могао да настави да шутира лопту и још више усмрди своје чарапе. Опоменула сам себе да никако не смем да заборавим на то да му се не приближавам када вечерас дођем на састанак.

ДА ЛИ ЈЕ НЕКО СПОМЕНУО
СМРДЉИВЕ ЧАРАПЕ?
ММММ, ТО МИ ЈЕ
ОМИЉЕНА ЗАБАВА!





2.

КАКО ДА ДОБИЈЕШ РОДИТЕЉСКИ ПРИСТАНАК

До краја наставе нисам скидала поглед са казаљки на сату, што је значило да нисам баш пажљиво пратила предавање о викторијанцима на часу историје тог поподнева, али да будем искрена, никада нисам била претерано заинтересована када смо имали лекције о викторијанцима. Знала сам да су викторијанци имали краљицу која се звала Викторија, за коју сам увек сматрала да је изузетно мудра, и знала сам да су они изумели онај смешни бицикл са огромним предњим точком, чија ми намена никада није била баш

најјаснија. Не познајем никога ко би данас могао да вози тај бицикл. Па чак и у викторијанско доба, само су људи са

НЕВЕРОВАТНО дугачким ногама могли да их возе.

Зато ме ти викторијанци уопште не занимају. Поготово сада када сам размишљала о томе како да добијем родитељски пристанак и најзад

искамчим своју

КУЦУ.



У ПРАВУ СИ, МАЛА –
ФОКУСИРАЈ СЕ,
ФОКУСИРАЈ СЕ!



Неко у школи је коначно одлучио да позвони за крај наставе (једном ћу сазнати ко је та особа и попричати са њом о томе да ли би можда могла да звони раније, с обзиром на то да је чекање последњег звона страшно замарајуће), тако да сам одјурила кући не

сачекавши Моли, што обично увек радим. На путу до куће, почела сам да увежбавам свој феноменално испланирани разговор који сам смислила током часа историје. Ишао је отприлике овако:

„Ђао, мама. Јао, што ти је лепа та хаљина! Ох, и коса ти је прелепа данас. Знаш ли да моји другари мисле да изгледаш најбоље од свих мама?“



На то би мама требало да се осмехне и каже: „Како је то лепо, Самер. Морам да приметим да и ти изгледаш божанствено данас.“

На то бих ја рекла: „Мама, могу ли да урадим нешто за тебе? Могла бих да ти скувам чај. Сигурно си имала тежак дан.“

Затим бих је одвела до фотеље и донела неколико оних бисквита са лимуном које она толико воли али се труди да их не једе јер су „лоши за фигуру“. А онда бих јој направила шољу чаја док опуштено чаврљамо о томе како ми је било у школи, што

